

[Per Hækkerup.]

forhold til udlandet. Det er absolut nødvendigt, at det sidste sker. De sidste tal, der foreligger for vor gæld til udlandet, viser, at den er på ca. 18 milliarder kr., og deraf er vel cirka en tredjedel løs gæld, kortfristet gæld. Denne kortfristede gæld er cirka dobbelt så stor som de valutareserver, vi har. Den er vokset fra år til år, med meget store milliardtal fra år til år. Det kan simpelt hen ikke fortsætte. Derfor er det nødvendigt, at vi fører en politik, som ændrer vort under-skud på betalingsbalancen.

Vi tror stadig ikke på, at det er noget, vi kan forvente sker fra det ene år til det andet eller i løbet af en 2-3 års periode. Men der må tages fat, således at der sker en vending. Her må vi sige, at de forsøg, regeringen har gjort med en stram finanspolitik — både med en vis tilbageholdenhed i de offentlige udgifter, som dog ikke er lykkedes alt for godt, en beskatningspolitik i retning af at bringe skatterne op, som er lykkedes bedre, og en stram pengepolitik, som har været en alvorlig vanskelighed for erhvervslivet at overvinde — ikke har vist sig tilstrækkelige. Hvis man kun vil anvende disse metoder og opnå, at underskuddet på betalingsbalancen bliver effektivt reduceret, kan det ikke undgå at føre til en ret kraftigt voksende arbejdsløshed. Det ligger ikke bare i hele mekanikken, men i tankegangen og logikken i den politik.

Derfor har regeringen da også sagt: der skal noget mere til; vi kan ikke nøjes med en stram finanspolitik og en stram pengepolitik, vi må have det suppleret med en indkomstpolitik. Og så prøvede man med en indkomstpolitik. Nu ved jeg godt, at statsministeren ikke kan lide, at man siger, at den var en fiasko, men den var en fiasko, den var det gentagne gange — ikke fordi der ikke i Danmark er forståelse for, at der må noget mere til end en stram finans- og pengepolitik, men fordi regeringen greb dette helt forkert an, fordi regeringen bragte sig i et modsætningsforhold til lønmodtagerne i dette land, fordi det indkomstpolitiske oplæg, regeringen kom med i første og anden og for så vidt også i tredje omgang, først og fremmest var en lønbegrænsningspolitik, mens man ikke havde effektive forslag med hensyn til at kontrollere og beherske den øvrige del af indkomstdannelsen i

Danmark. Hvis man skal gøre sig håb om at drive indkomstpolitik i Danmark, må den være effektiv over for alle befolkningsgrupper, den må være socialt afbalanceret, og den må starte dér, hvor indkomststigningsmulighederne er frie. På ingen af disse tre områder har regeringen forsøgt at føre en politik, der svarer til denne målsætning. Man foreslog en politik, der først og fremmest ramte lønmodtagerne. Man foreslog en politik, som havde social skævhed i modsætning til det, vi foreslog i 1967. Det er derfor ikke noget under, at regeringens økonomiske politik ramlede sammen, og at man i dag står med tomme hænder.

Hvad har regeringen at foreslå ud over en fortsættelse af den stramme finans- og rentepolitik? Intet. Derfor den bedrøvelige tone i statsministerens tale, da han udskrev valget.

Tja, man kan jo undre sig over, hvordan det kan gå her i tilværelsen. Jeg faldt tilfældigvis, da jeg rodede i gamle papirer forleden dag, en lederartikel i Berlingske Tidende fra 7. juni 1970. Det var efter, at statsministeren havde proklameret indkomstpolitikken som det økonomiske systemskifte i Danmark, intet mindre. Da skrev Berlingske Tidende:

„Det er helt klart,“ — nu ved jeg ikke, hvor man har den vending fra — „det er helt klart, at hr. Baunsgaard her har fundet en sag, han vil knytte sit navn og sin politiske prestige til. Det trækker ikke fra i bedømmelsen, at han dermed inden for kun godt to år i statsministerembedet har nået at have to store mærkesager — Nordek og indkomstpolitikken“.

Til lykke, hr statsminister! De to store mærkesager er dumpet. Statsministerens ansigt er skamfilet af disse to nederlag. Det, han knyttede sin politiske prestige til, er mislykkedes. Jeg forstår derfor godt den bedrøvelige tone i tirsdags, da statsministeren fandt det nødvendigt at udskrive folketingsvalg.

Det, vi siger, er, at skal vi løse problemet om vores betalingsbalance, uden at det går ud over beskæftigelsen, er vi enige i den betragtning, at der må mere til end en stram finans- og pengepolitik. Vi kan ikke love befolkningen ved dette valg, at vi ikke vil fortsætte en stram finans- og pengepolitik, for vi er bragt derhen, hvor det ville være